

אוקטובר 23 / לימור טהר

הקלם המתחלף באקלם
העצבות ללא גבולות
הוא קנה רק עצם
ילד קטן, ילדה עם תלומות
המסכה הפכה לשדה קרב
הקרוינים הפכו לתלום בלהות
הבית שהנה פה קרב
קבר לא נשארו דמעות
האמון הפך לפחד
?? גם זקנים? ותינוקות
הלבד הפך ליחיד
העם צופף שורות
הערף הפך לחזית
הגופות נאספות
הדם עוד על הקרית
גפילות נאנזקות
ועקת השקר הפכה לשקט
הפחות לכוננות
השגרה הפכה אחרת
דריכה לכל הסתמנות
ההבטחה לעולם לא עוד
הפכה לשאלה
החזל לבש אפוד
ונשא תפלה
העולם הפך רחוק
לא בטוח ועוין
יש רק כמה מדינות
שנשארו עלינו להגן
המדינה פלה באכל
כל עצב בגוף חשוף
ההמתנה הפכה לטבל
שחזרו כל חטוף
רק התקנה
היא בת שנות אלפים
היא נדעה ככר מלחמות
היא עמדה בפני פרועות
ושרדה תקופות רעות
היא לא יכולה לומר
אין לה ארץ אחרת
אין לה גם לאן להגר
היא פאן להשאר
להקדם על הבית
לחלם על מקור עם יונה על עץ זית
אכל בינמים היא פועמת בלכבות
קבר דור אחרי דור בארץ האבות
המתקנה היא טנה בלב כל יהודי
והיא יודעת שפה זה הבית הנחדי